

-1-

Tim opende zijn ogen. Een klamme kou was als een deken over hem heen geslagen. Versuft vroeg hij zich af hoe hij in slaap had kunnen vallen, na het bizarre gesprek met zijn 'buurman'.

Hij keek naast zich, waarbij zijn nekwervels stevig protesteerden omdat hij met zijn hoofd tegen de wand in slaap was gevallen. De cabine was in duisternis gehuld, maar door het spookachtige licht dat door de raampjes viel, kon hij zien dat de stoelen naast hem wederom leeg waren.

Zijn lichaam voelde ongelofelijk stroef aan, zwaar bijna. Hij spitste zijn oren terwijl hij zich uitrekte. Niets. Geen pratende medepassagiers of huilende baby's. Geen gezoem van vliegtuigmotoren of het gesis van de ventilatie.

Voorzichtig legde hij zijn handen op de stoel voor hem en trok zich overeind. De stoel piepte zacht. Fronsend keek hij om zich heen. Niemand, voor zo ver hij kon zien. Hij bukte en wierp een blik door het smalle raampje naast hem. Buiten was het donker, avond leek het. Het kostte even moeite om de contouren en vormen scherp te stellen. Toen besepte hij waarom er zo weinig geluid was. *Zijn we geland?*

Van waar hij stond kon hij een landingsbaan zien. De grauwe, kunstmatige vlakke lag er verlaten bij. De hoekige gebouwen verderop staken donker af tegen de hemel, maar hij kon nergens enige verlichting bespeuren. Het moest flink bewolkt zijn, want zelfs de sterren waren onzichtbaar. Waarom had niemand hem wakker gemaakt? Waren ze hem vergeten? Dat leek hem sterk. Een vliegtuig werd altijd grondig geïnspecteerd voordat het personeel van boord ging. Er werd schoongemaakt, opgeruimd. Daarnaast ging een landing altijd

gepaard met een hoop lawaai. Hij kon zich moeilijk voorstellen dat hij door dat alles heen had geslapen.

Met grote ogen schoof hij langs de stoelen naar het gangpad, waar hij gedesoriënteerd bleef staan. Een vreemd gevoel bekwam hem. Hij voelde zich duizelig. Het ene moment had hij het warm, het volgende ijskoud.

Een pijnscheut flitste door zijn hoofd. Hij kromp in elkaar en drukte haastig een hand op zijn slaap. Zwarte vlekken verschenen voor zijn ogen. Hij haalde een paar keer diep adem. Langzaam begonnen de vlekken te verdwijnen, evenals de hoofdpijn. Met een diepe zucht rechtte hij zijn rug.

Hij had een peuk nodig. Zijn handen gleden als automatisch naar zijn broekzak. Roken in een vliegtuig was verboden, maar zo te zien was er niemand om hem daarop aan te spreken. Zijn broekzakken waren leeg. Geen pakje sigaretten, geen aansteker. Dat was logisch, bedacht hij zich. Die had hij natuurlijk opgeborgen in zijn koffer. Maar ook zijn telefoon en portemonnee waren verdwenen.

Hij keek nogmaals om zich heen. Niet alleen waren zijn spullen spoorloos, ook was er geen enkel bewijs dat er mensen aan boord van dit toestel waren geweest. Nergens zag hij tassen, plastic zakjes, kussentjes of voedsel. Haastig liep hij door het gangpad en opende een paar bagageruimtes boven zijn hoofd. Allen waren leeg, wat belachelijk was. Als ze het toestel hadden schoongemaakt konden ze hem onmogelijk *niet* hebben opgemerkt.

Hij merkte dat zijn hand begon te trillen en hij vroeg zich af of het door deze absurde situatie of het gebrek aan nicotine kwam. Zijn knieën begonnen te knikken. Zijdelings nam hij plaats op een stoel. In een poging te kalmeren ademde hij diep in door zijn neus. Ergens hoopte hij een geur op te vangen. De nawee van een parfum, de zoetigheid van snoep. Bewijs dat hij niet de enige in dit vliegtuig was geweest.

Hij rook niets.

‘Rustig,’ zei hij hardop tegen zichzelf. ‘Hier is een verklaring voor. Het vliegtuig is geland en iedereen is al uitgestapt, dat kan niet anders.’ Zijn stem klonk hol, echode tegen de wanden, alsof hij niet van hem was.

Hij wierp een blik door een van de raampjes naar de andere kant van het vliegveld. Ditmaal had hij uitzicht op de terminal. Vreemd genoeg zag hij nergens andere vliegtuigen. Geschrokken schoot hij overeind en stootte zijn hoofd tegen de bagageruimte boven hem. Hij vloekte, wreef over zijn pijnlijke achterhoofd, maar bleef ongelovig naar buiten staren.

Het vliegtuig, de 737 waarin hij was opgestegen, was op de luchtweg van Miami naar San Francisco geweest. Daar moest hij overstappen om naar huis te vliegen, zoals hij al zo vaak had gedaan.

Dit was niet San Francisco.

Vooraan in het vliegtuig klonk gegil.

Met een ruk draaide hij zich om. Even bleef het stil, maar net toen hij dacht dat hij zich het hoge geluid had verbeeld klonk het opnieuw. Het kwam uit de richting van de cockpit.

Hij rende door het gangpad naar voren, zich links en rechts aan de hoofdsteunen vastgrijpend en kwam aan het eind met veel gestommel op handen en voeten neer.

Er klonk geluid aan de andere kant van de cockpitdeur welke vervolgens tergend langzaam piepend open ging. De haren in zijn nek stonden in een klap overeind.

Er verscheen een meisje. Ze was tener, droeg een legging onder een rode jurk en had blond haar dat tot haar schouders kwam. Beschermend hield ze een tijgerknuffel tegen haar borst aangedrukt, die hem met grote zwarte kralen aan keek. Met een zucht van opluchting kroop Tim in het duister overeind.

Voetje voor voetje schuifelde het meisje de cockpit uit. Op veilige afstand hield ze halt. Argwanend keek ze hem aan. ‘Wie

ben jij?’

Weifelend deed Tim enkele passen haar kant op. Het meisje deinsde achteruit. ‘Rustig maar.’ Tim hield halt. Sussend bracht hij zijn handen in de lucht. ‘Mijn naam is Tim. Ik doe je niets.’

Er scheen hier meer licht naar binnen door de ramen van de cockpit. Het viel over zijn handen heen, die hij nu vlak voor zich zag. ‘Jezus!’

Zijn handen! Ze leken totaal niet op de zijne. Zijn vingers waren smaller dan hij gewend was. Zijn nagels hadden een wit randje, wat raar was aangezien hij een fervent nagelbijter was. Maar dat was nog niet eens het meest bizarre...

Hij vergat het kind volkomen en strompelde achteruit, terug het gangpad in. Zijn linkervoet bleef achter een van de stoelen haken en hij klapte achterover. Hij probeerde zichzelf nog op te vangen, maar hij had totaal geen controle over zijn ledematen. Als een logge boomstam smakte hij op de vloer. Zijn hoofd raakte een armleuning en er verschenen sterretjes voor zijn ogen.

De pijn verbijtend inspecteerde hij zijn lichaam. Hij trok de mouwen van zijn shirt omhoog en deed hetzelfde met de pijpen van zijn broek. Zijn mond zakte open.

Zijn leven lang had hij een donkere huidskleur gehad. Nu was hij net zo blank als het meisje.

‘Is alles in orde?’

De wereld tolde om zijn as. Een schim keek hem van een paar stoelen verderop aan. Het duurde even voordat hij het silhouet van het meisje herkende. Hij legde een hand op zijn voorhoofd. Langzaam stopte alles met draaien en vond de wereld zijn vaste vorm weer.

Hij stond op en klauterde over een rij stoelen naar een raampje. Door het weinige licht was er niet veel reflectie, maar wat hij wel kon zien verkleumde zijn ziel. Naast zijn donkere huidskleur had hij altijd een zwarte baard gehad. Ook die was

nu verdwenen. En het was waar dat zijn haarlijn in de afgelopen jaren naar achteren was getrokken, maar nu was hij helemaal kaal! Zijn neus was groter dan hij gewend was en hij leek niet alleen magerder, maar ook langer.

Met zijn handen zijn kaalgeschoren gezicht betastend stapte hij terug het gangpad in.

‘Of alles in orde is?’ vroeg hij. ‘Nee, ik geloof van niet, kleine meid.’

‘Ik ben negen,’ deedde de blondine mee. ‘Ik ben *geen* kleine meid.’

Tim had een bloedhekel aan krijssende, drukke of betweterige kinderen. ‘Jij je zin.’ De woorden verlieten haperend zijn keel. ‘Hoe heet je, bijdehandje?’

‘Ik ben geen...’ begon ze, maar deed toen angstig een stap achteruit. Haar ogen schoten heen en weer, het vliegtuig doorzoekend. ‘Ella,’ antwoordde ze uiteindelijk. ‘Mijn naam is Ella.’

‘Ella wie?’ vroeg Tim. ‘Wat is je achternaam?’

Het meisje haalde haar schouders op.

‘Weet jij je achternaam niet...?’

‘Waar zijn we?’ onderbrak het kind hem. ‘En waar zijn de andere mensen?’

Tim zuchtte en nam opnieuw plaats op een van de stoelen. ‘Ik neem aan dat jij ook niet weet wat er hier aan de hand is.’

Ella schudde haar hoofd. ‘Ik weet niets meer.’

‘Hoe bedoel je?’

‘Ik werd wakker in de cockpit, maar heb geen idee hoe ik daar terecht ben gekomen,’ antwoordde ze. ‘Ik weet mijn naam en hoe oud ik ben, maar de rest...’ Ze keek de tijger in haar handen aan, als om kracht te zoeken in diens ogen. ‘Ik weet niets meer van voor ik hier wakker werd.’

‘Dat meen je niet.’ Tim keek haar verbaasd aan.

Verslagen nam het meisje plaats op een armleuning. Ze

drukte de knuffel nog dichter tegen zich aan. 'Wat is er gebeurd?' Haar stem was als een fluistering.

Gedurende de lange stilte die volgde, gleden zijn blik van het meisje naar "zijn" blanke huid, die niet van hem kon zijn. Hij kwam tot de conclusie dat hij nog moest dromen.

Een weemoedige kreet rukte hem uit zijn gedachten. Tim keek opzij en zag dat Ella haar handen op haar voorhoofd had gelegd en heen en weer wiegde. Hij voelde de drang om op te staan en haar te troosten, maar wist niet goed hoe hij dat moest aanpakken. Hoe moest je een kind tot kalmte bedaren? Wat moest je zeggen? 'Rustig maar,' probeerde hij met overslaande stem. Zijn keel voelde opgezet en droog. 'Je bent niet alleen. We zitten in hetzelfde schuitje.' Pas toen hij de woorden uitsprak beseftte hij dat ze weinig hoopgevend klonken.

Met een zucht kwam hij overeind en slofte op het kind af. Hij hief langzaam zijn hand en aarzelend plaatste hij hem onhandig op het achterhoofd, om daarna het meisje tegen zich aan te drukken. 'Ssst,' suste hij. 'Alles komt goed.' Om haar gedachten te verzetten knielde hij in het gangpad voor haar neer en wees op de knuffel. Het meisje hield de tijger zo strak tegen zich aan dat ze hem bijna fijnkneep. 'Wie is dit?'

Ella haalde de knuffel van haar borst en streelde zijn kop. 'Ik vond hem in de cockpit. Hij lag naast me op de grond.'

Tim vroeg zich af hoe een knuffel daar terecht kon komen, maar forceerde een glimlach. 'Hoe heet 'ie?'

Daar leek het meisje oprecht over na te moeten denken. Ze fronste haar wenkbrauw en bekeek de knuffel aandachtig. 'Tijger,' besloot ze.

Tim drukte zijn lippen op elkaar en knikte. 'Een krachtige naam.'

Er viel een pijnlijke stilte tussen hen. Tim wilde het meisje verder troosten, maar de woorden bleven haken in zijn keel. Na enkele seconden hoorde hij Ella zacht fluisteren. Ze aaide de

knuffel over zijn rug en ontweek Tims blik. 'Dank je.'

Vragend keek hij haar aan. 'Waarvoor?'

'Dat je hier bent, bij mij. Zonder jou was ik *helemaal* alleen geweest. Ik dacht dat dat zo was. Daarom gilde ik. Van angst.'

Hij grimaste, pakte haar hand en kneept er zachtjes in. Hij wilde haar niet vertellen dat hij net zo blij was met haar aanwezigheid. 'Dit alles is niets meer dan een misverstand, je zult het zien.' Terwijl hij de woorden uit zijn mond perste, maakten de rillingen over zijn rug hem voor leugenaar uit.

'Kun jij je ook niets meer herinneren?' vroeg Ella hem na een tijdje. Inmiddels was het meisje wat gekalmeerd. Ze deed hoorbaar haar best dapperder te klinken dan dat ze zich moest voelen.

'Ik herinner me alles,' antwoordde Tim. 'Tenminste, dat denk ik.'

'Wat bedoel je?'

'Laat maar.' Hij had geen zin om haar tekst en uitleg te geven. 'Wat zeg je ervan als we maken dat we hier wegkomen?'

Voor het eerst verscheen er een glimlach op Ella's gezicht. 'Ja! Dat zou Tijger ook wel willen, of niet?' Ze draaide de knuffel om en keek hem vragend in de kraalogen. Alsof Tijger een taal sprak die alleen zij kon horen, knikte ze uiteindelijk. 'Ja, dat wil hij ook.'

'Goed zo.' Tim liet haar los en wees naar de achterkant van het toestel. 'Kom mee.'

Samen liepen ze langs de rijen stoelen en het toilet recht op de achterwand af, waar normaal gesproken het eten en drinken in werd bewaard. Ze sloegen rechtsaf en kwamen bij een gesloten deur aan. Tim legde zijn hand op de hendel en trok deze naar rechts. Hij verwachtte dat de deur naar buiten open zou draaien en dat, als er geen trap voor hen klaar stond, tenminste de noodglijbaan zich zou onvouwen. De deur bleef

echter gesloten.

‘Waarom verbaast me dat nu helemaal niets?’ Hij probeerde het opnieuw en duwde met zijn schouders tegen de deur. Het enige effect was, dat zijn schouder nu pijn deed.

‘Zitten we opgesloten?’ Ella’s hoge stem steeg nog enkele tonen. ‘Wat moeten we nu?’

Tim moest zijn best doen om zijn kalmte te bewaren. Iets in hem wilde tegen haar tekeer gaan, haar dolgraag heen en weer schudden. In plaats daarvan ademde hij een paar keer diep in en draaide hij zich om. Hij ging op zijn knieën zitten en pakte haar handen. ‘Wat heb ik je net beloofd?’

‘Dat alles goed komt,’ antwoordde het meisje na een korte stilte.

‘Precies. Ik breek niet snel beloftes.’ Om zijn woorden kracht bij te zetten kneep hij even in haar handen. ‘Goed?’ Hij bleef haar net zo lang doordringend aankijken totdat ze reageerde. Helaas kon hij niet voorkomen dat zijn handen trilden.

Ze knikte. ‘Goed.’

Hij stond op en liep naar de deur in het midden van het toestel. Hier bevond de hendel zich boven de deur. Het rode ijzer voelde koud aan. Hij trok hem naar rechts. Ook deze deur bleef gesloten.

‘Verdomme,’ vloekte hij binnensmonds.

Zonder een woord te zeggen beende hij langs de rijen stoelen naar de voorkant van het vliegtuig en probeerde daar de deur te openen. Tevergeefs.

De moed zonk hem in de schoenen. Geërgerd gooide hij nog een paar keer zijn gewicht in de strijd. Hard trapte hij tegen de uitgang, waarbij de metaalachtige naklank hem uitlachte.

‘Wat doen we nu?’ vroeg Ella met een trilling in haar stem.

Tim leunde tegen de openstaande cockpitdeur en zuchtte. ‘Ik heb geen flauw idee.’ Hij beseftte dat dit tegenstrijdig was met de belofte die hij haar had gedaan, maar het was wel de

waarheid.

Wat was dit voor zieke grap? Wie zou hen dit aandoen, en met welke reden? Zijn ogen zochten schichtig naar verborgen camera's. Dat zou tenminste een verklaring zijn. Het zou alleen niet verklaren hoe hij in het lichaam van een blanke terecht was gekomen.

Hij deed zijn best logisch na te denken, zich niet alleen groot te houden voor Ella, maar ook voor zichzelf. Als hij de paniek die in zijn onderbuik borrelde vrij baan gaf, zou hij alles kort en klein slaan. Hij vervloekte het feit dat hij geen sigaretten meer had, misschien nog wel meer dan dat ze opgesloten zaten.

Ditmaal was het Ella die zijn hand beetpakte en erin kneep.

Haar aanraking was geruststellend. Ze zei niets. Dat was ook niet nodig. De vriendelijke blik in haar ogen deed wonderen.

Hij knikte. 'Er moet een manier zijn om hier uit te komen.'

'Kunnen we geen contact maken met de toren?' vroeg Ella. Ze wees opzij. 'Dat doen piloten toch ook altijd?'

Verbaasd keek Tim van haar naar de cockpit. De mistroostige grijze ruimte herbergde naast honderden knopjes ook enkele beeldschermen en twee lege stoelen. De voorruit gaf uitzicht op de muur van een terminal, waardoor het onmogelijk was om te zien of er daarbinnen *wel* iemand was, iets waar Tim steeds meer aan begon te twijfelen.

Er verscheen een glimlach op zijn gezicht. 'Voor een achtjarige ben je best slim, weet je dat?'

'Negen!' antwoordde Ella. 'Ik ben negen!'

Verontschuldigend gooide Tim zijn handen in de lucht. Hij stapte de cockpit in, leunde op het hoofdeinde van een van de stoelen en staarde naar alle knoppen. 'Het probleem is alleen dat ik geen flauw idee heb hoe ik dat zou moeten doen, schoonheid.'

Hopend iets te vinden wat hij zou begrijpen, las hij de

afkortingen die boven enkele knopen en beeldschermen stonden. Het had net zo goed in het Chinees kunnen staan. Hij twijfelde of het nut zou hebben als hij *wel* begreep welke knoppen hij moest hebben, want alle beeldschermen stonden uit en nergens brandde een lampje. Al het leven was uit het toestel gevloeid. Hij voelde zich als een opgeslokte drenkeling in het karkas van een of ander zeemonster.

‘Er moet een nooduitgang zijn,’ zei Tim. ‘Ik bedoel, de piloten moeten toch een manier hebben om weg te kunnen als de cockpitdeur klemt of zo?’ Hij zocht naar een luik in het dak of de vloer, maar kon niets vinden.

‘Tim, het zijraam!’ Ella trok hard aan zijn shirt en wees opzij.

Het duurde even voordat hij op een paneel voor de zijruit een hendel zag zitten; een joystick waarvan de achterkant blijkbaar ingeduwd kon worden.

Haastig nam hij plaats in de stoel en omklemde de joystick met zijn hand. Met trillende hand duwde hij. Meteen draaide de hendel waardoor hij het raam open kon duwen. Piepend schoof het glaswerk opzij.

‘Ja!’ opgelucht klapte Ella een paar keer in haar handen.

Tim glimlachte vaag. ‘Ik zei toch dat ik niet zo snel een belofte breek?’

Terwijl hij zijn oren spitste, verwachtte hij iets van een briesje in zijn gezicht te voelen, of op zijn minst een temperatuurverschil. Niets. Vooral het totale gebrek aan geluid gaf hem de rillingen.

Niet belangrijk, vertelde hij zichzelf. *We kunnen nu tenminste ontsnappen uit deze gevangenis.*

De afstand tussen de cockpit en de grond was echter aanzienlijk. Simpelweg uit het zijraam klimmen en naar beneden springen was ondenkbaar. Ze zouden hun benen breken.

De oplossing vond hij links boven het geopende raam. Het

smalle witte touw had om de meter een knoop en lag opgerold in een klein compartiment. Tim pakte het beet, zag dat het uiteinde vast zat aan een soort haak en gooide de rest naar buiten, waar het bungelend tegen de zijkant van de cockpit aansloeg.

‘Moeten we daarlangs naar beneden?’ Bij het zien van het touw sloeg Ella’s stem over.

‘Ik ben bang van wel.’ Hij zag de angst in haar ogen. Haastig omklemde hij haar wangen. ‘Het komt goed. Je hebt op school toch ook wel eens geklauterd, tijdens gym of zo?’

Ella haalde haar schouders op. ‘Dat herinner ik me niet.’ Even zweeg ze. ‘Tijger zou dat nooit durven.’

Tim zuchtte. ‘Luister, ik ga eerst, dan kunnen jij en Tijger zien hoe het moet, oké?’

Zonder op haar antwoord te wachten klom hij over de stoel heen, greep het smalle touw beet en stak zijn benen door het openstaande raam naar buiten.

‘Wacht!’ hoorde hij Ella roepen, maar hij had zich al omgedraaid en deed zijn best omlaag te klimmen. *Niet naar beneden kijken*, hield hij zichzelf voor. Hij probeerde zich tegen de zijkant van het toestel af te zetten, maar de romp was te glad. Binnensmonds vloekend probeerde hij zijn voeten op de knopen van het touw te zetten, helaas waren zijn schoenen daar te groot voor.

De laatste paar meters liet hij zich simpelweg vallen. De kennismaking met het asfalt liet een schok door hem heen gaan. Bijna verloor hij zijn evenwicht.

Hij keek om zich heen. Geen personeel dat zijn ontsnapping uit het toestel had opgemerkt en hem nu te hulp schoot. Nergens scheen licht. Geen voertuig bewoog. Het vliegveld was verlaten. De openingen naar de bagagebanden hadden iets weg van lege oogkassen, gevuld met kille duisternis. Toch moest hij terugkomen op zijn eerdere conclusie. Het was niet helemaal

donker hierbuiten. Vanuit de hemel leek er een soort grijs waas neer te vallen die alles onderdompelde. Het was alsof ze zich in een gewassen inkttekening bevonden. Hij snoof. In plaats van olie en kerosine rook hij enkel een mufte geur, die hij niet kon plaatsen.

‘Tim?’

Hij keek omhoog. Ella stak haar hoofd uit het raam en staarde hem twijfelend aan.

‘Ik weet niet...’

‘Je kunt het!’ Tim probeerde zelfverzekerd te klinken.

‘Ik durf niet.’

Geërgerd balde Tim zijn vuisten. ‘Jawel. Dat durf je wel.’

‘Maar...’

‘Ella, het is heel simpel,’ legde Tim uit. ‘Of je klautert naar beneden, of je blijft daar. Alleen.’

Stilte.

‘Kom op, meisje,’ Hij probeerde kalmer te klinken dan hij was. ‘Je kunt het! Laat Tijger uit het raam vallen en klim naar buiten.’

‘Hij is bang!’

Tim moest zijn best doen zijn ongeduld in bedwang te houden en niet te gaan schreeuwen. ‘Ik vang hem op, er zal hem niets gebeuren.’

‘Beloof je dat?’

‘Ik beloof het. Kom op!’

Een korte stilte. ‘Goed dan.’

Ze stak Tijger uit het raam en mikte met één oog gesloten en het puntje van haar tong naar buiten stekend, langs de zijkant van haar mond. ‘Vang hem, alsjeblieft.’

Tijgers grote avontuur eindigde goed, in zijn handen. Een landing op het asfalt zou hem ook niet veel gedeerd hebben, in tegenstelling tot zijn eigenaar, die Tim van boven met een bleek gezicht aanstaarde.

Tim legde de knuffel op het asfalt. 'Goed zo. Zie je? Tijger is veilig. Nu jij!'

Angstvallig pakte Ella het touw beet en wierp een blik naar beneden. 'Wat als ik val?'

Zelfs in het gebrekkige licht kon hij zien dat haar gezicht ernstig en gespannen stond. 'Dan vang ik je, maar je zult niet vallen. Hou je gewoon goed vast aan het touw en klim langzaam naar beneden. Het is net apenkooien.'

'Watte?'

Hij gooide zijn handen in de lucht. 'Jezus, je gaat me niet vertellen dat jullie dat op school nog nooit hebben gedaan?'

'Geen idee.' Alsof ze zichzelf moed insprak begon ze te mompelen. Langzaam klom ze uit het raam. Nog eenmaal keek ze naar beneden alvorens ze onhandig begon te klauteren. Ze slaakte een kreet toen ze halverwege haar grip leek te verliezen.

'Ho, kalm aan! Hou vast.' Met zijn armen opengesperd stond hij onder haar, klaar om haar op te vangen, maar ze herstelde zich snel. Pas toen hij haar voeten kon aanraken, liet ze zich in zijn armen vallen. Opgelucht sloeg ze trillend haar armen om zijn nek.

'Dat was toch niet zo moeilijk,' fluisterde Tim in haar oor.

Ze gaf hem een speelse stomp en duwde zichzelf van hem af. Glimlachend zette hij haar neer. Ze graaide Tijger van de grond en veegde wat vuil van zijn vacht 'Wat nu?' Angstig keek ze om zich heen.

'Er is maar een ding wat we kunnen doen,' antwoordde Tim. 'Een manier vinden om binnen te komen.' Wantrouwig keek hij naar de in duisternis gehulde terminal. De doffe ramen staarden naar hem terug als de dode ogen van een titanische spin, waarvan het dodelijke web nog altijd wachtte op argeloze voorbijgangers.